

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETRACHE, COSTINEL

Nemuriri trecătoare : poezii / Costinel Petrache. - Dej :

Neuma, 2026

ISBN 978-630-357-042-6

821.135.1

Costinel Petrache

Nemuriri trecătoare

Poezie

Editura
NEUMA
2026

anul

bate la uşă e ultima dată
de mâine-l reafăm în jurnale
ar mai fi timp de-o ultimă erată
în gândul strâmb al clipei vegetale

trăim paharul ăsta împreună
la masa rânduită-ntâmplător
în jurul strâmt apusul ne adună
fotografii culese curgător

e liniştit de-nvinuiri nu-i pasă
răbdarea-i denunţată prea târziu
pe patul iertării când toate ne lasă
şi decorul se pierde în pustiu

sunt singur zice fără umbriri de rău
un timp maiânduiesc prin amintiri
oricum am fost rămân în cărţi al tău
precum desăvârşirea-n mănăstiri

Cuprins

Praf de amintiri

pe cont propriu	7
reconstituire	8
o zi din calendar	9
regăsire	10
prilej	11
neîmpăcare	12
toamnă albă	13
stingerea străzii	14
nostalgie	15
uitând de noi	16
umbre suferinde	17
cronica tăcută a nemărginirii	18
desăvârşiri	19
pierdut în sânul lumii	21
lăsare doar	22
definitivă	23
neastâmpăr	24
vino iarnă	25

Cenuşa zborului

chemare	29
aduceri aminte	30
pe lângă timpul din noi	31
în sfârşit	32

în văzul apei	33
închipuire tardivă	34
în doi paharul	35
revelație	36
sărutul primul pas	37
nemuriri	38
amândoi	39
neresemnare	40
interdicții rotunde	41
nedumeriri	42
reaflare	43
rămâi	44
apus continuu	45
revedere	46
remember	47
epilog	48
ultimele	49

<i>Desfrunziri matinale</i>	51
-----------------------------	----

Reaflări

bietul cuvânt	61
e timpul Doamne	62
dezvinovățire	63
în cercuri	64
nemuritorul fără nume	65
în noapte	67
regăsire	68

vis în valuri	69
prin mine însumi	70
reconstituire	71
singur	72
trecere	73
în seama rătăcirii	74
ultima	75
lucrarea de-apoi	76
lăsați-mă	77

Doar timpul

când timp-i	81
înstrăinarea lumii	82
liedul neiertării	83
îndemnare	84
copii și părinți	85
noi după noi	86
singurătatea singurătății	87
tăcerea uitării	89
crezul din urmă	91
chiar clipei	92
vrerea verticală	93
dare de seamă	94
neuitare	95
suprafețe	96
timpuri și timpuri	97
tatei	99
anul	100

pe cont propriu

pașii doar șoapte în largul uitării
nu știu încotro s-o apuce
ar lua-o cumva pe urma scrisorii
dar dacă mai dau de vreo cruce

nădejdi rătăcind își caută calea
pământul le tremură-n fire
neliniști mai țin în lege cărarea
cu fiecă pas mai subțire

ar vrea să se-ntoarcă dar drumu-napoi
îi pierde tăcut printre rânduri
doar lumea de frunze întreabă de noi
prin iarba căzută pe gânduri

plecăm din lutul aflării rotunde
în neștiutul clipei pure
de-acolo Doamne nimeni nu răspunde
nici dorul încolțit să jure

reconstituire

praf de amintiri rămase în tipar
m-am reaflat în fiecare val
nici dus nu mai aveam loc în calendar
eram uitării singurul ei mal

alergam nepăsător printre pietre
copil din nesfârșitul clipei gri
în neștiutul nopților încete
mă destrămam naiv în poezii

poate-am să mă-ntorc în vrerea altei lumi
m-or ști doar păcatele iertate
nădejtile împlinite sunt minuni
în veacul credințelor uitate

o zi din calendar

nici gânduri nu mai sunt să ne-nconjoare
griji peste griji ne tot apleacă-n drum
o frunză ar putea să ne doboare
spre-a-i fi alături trecerii prin fum

câte un corb ne dă arar târcoale
ia seama ochilor care-l privesc
aducerile-aminte ilegale
la margine de cer se tânguiesc

rătăcim șoptit fără să știm de noi
pământul nu ne mai recunoaște
înnoptând nu știm de-i pace sau război
și nicidecum dacă ne-om mai naște

tot vrem să ne-amintim de poarta lumii
istorii ne împrăștie stelar
din când în când în noi renasc bătrânii
și șterg câte o zi din calendar

regăsire

octombrie coboară-n curtea casei
ca o mireasă după-ntâia noapte
doar roua-a mai rămas în urma coasei
păsările se înțeleg prin șoapte

aduceri aminte se clatină-n mers
știind că toamna le-ncearcă ritual
să lăsăm în rama ultimului vers
nesfârșirea desfrunzită anual

din ramuri neajunse câte-o nucă
străbate tihna nopții dintre nuferi
gutuile se țin într-o ulucă
ar vrea pân' la cules să nu le superi

mama și tata își amintesc au fost
mă trag de-o parte în timpul fără timp
azi veghe pietrei o neuitare-n post
slujind curgând un singur anotimp

prilej

ne ducem veacul dintr-o zi într-alta
abia se mai ține pe picioare
în piatra clipei obosită dalta
simte nesfârșirea și o doare

dinspre curajul tăcerii albastre
cuvintele-s mereu tot mai subțiri
temeiurile-ajungerilor noastre
respiră ostenit printre martiri

e timpul să ieșim adânc din oră
lutul să se stingă-n voia lumii
și din îngândurarea incoloră
să-ntețim din când tăciunii

neîmpăcare

rănil-au încărunțit demult
adâncul le mai ține-n zile
încă e nevoie în cuvânt
de patimi dor și mântuire

într-un târziu nestinse încă
vor apuca din cruce-n cruce
epitaf smuls din colț de stâncă
nici gând cândva să se usuce

când duh trezindu-se-n oglindă
abia putând să se adune
cerul o mână o să-ntindă
timpului zidit în rugăciune

toamnă albă

ne dăm a toamnă coaptă și târzie
oasele de plumb abia o iau din loc
abia acum când ninge-n poezie
rătăcirile le-apropiem de foc

ninge sau nu nămeții se adună
în pragul zilei noastre fără vină
iernile îndurate dimpreună
strecoară-n noi imperii de rugină